

at gjøre det paa. Indtil 1874 har man aldrig i dette Thing, efterat Sagen først var behandlet i Landsthinget, stillet Ændringsforslag, gaaende ud paa, at nye Personer kom ind paa Forslaget, og det af en meget gyldig Grund, den nemlig, at Lovforslaget maa betragtes som en Samling af Lovforslag, nemlig Lovforslag for hver enkelt Person, der søger Indfødsret. Det er af Betnemmelighedshensyn, at man istedetfor at fremsætte 40 eller maasse 50 særlige Lovforslag samler dem i eet Lovforslag; men deraf følger saa, at man ikke kan stille Ændringsforslag om at sætte nye Personer ind, naar Sagen først er behandlet i det andet Thing, idet ellers den eller de enkelte Personer, hvis Sag kræver en ved Lovgivningen bestemt konstitutionel Fremgangsmaade, komme til at staa anderledes i dette Tilfælde end i alle andre. Lovforslaget kommer nemlig til for deres Bedkommende at savne de tre første Behandlinger i det første Thing; istedetfor, at ethvert Lovforslag skal undergaa tre Behandlinger i hvert Thing, faar Lovforslaget for deres Bedkommende kun to Behandlinger i det ene Thing og kun en eneste Behandling i det andet Thing; men det er ganske aabenbart ikke rigtigt, hvad ogsaa tidligere er blevet fremhævet af Andre, og jeg tror ved flere Leiligheder ogsaa fremhævet i dette Thing. Fra 1866—1874 foreligger der, som sagt, ingen Undtagelser fra Regelen; først efter 1874 er der gjort Undtagelser to Gange. I 1876 eller 1877 blev der saaledes stillet Ændringsforslag her om at optage en svensk Mand ved Navn Belander, som var Reserverpostbud og var moden til at blive Postbud. Han sad i meget daarlig økonomisk Forfatning, men var forresten en Mand, der fuldtud opfyldte, hvad der forlanges af ham, hvorfor man gjerne vilde lade ham rykke op til Postbud. Ændringsforslaget vedtoges her, og ogsaa Landsthinget vedtog det, men med den udtrykkelige Erklæring, at man ansaa det for en uregelmæssig Fremgangsmaade, altsaa slog fast, at det kun maatte betragtes som en Undtagelse. Det skete en Gang til, da det dreiede sig om paa Lovforslaget at optage et Par Børn af Baron Düring Rosenfrank. De bleve optagne af Hensyn til denne Mand's Fortjeneste af den danske Sag i Slesvig. Naar jeg ser bort fra disse to Tilfælde, er det aldrig sket, at der i dette Thing, efterat lignende Lovforslag ere behandlet i det andet Thing, er stillet Ændringsforslag gaaende ud paa, at en ny Person skulde opføres derpaa, hvilket ogsaa efter min Mening vilde være i fuldkommen Modstrid med det Princip, at ethvert Lovforslag skal undertastes tre Behandlinger i

hvert Thing. Der blev altsaa gjort Undtagelse i disse to Tilfælde; men jeg tror ikke, at man kan anføre dem som Præcedenser, som kunne antyde Noget for dette Tilfælde, hvor der maa være Tvivl om den paagældende Person i Henseende til, hvad der ellers pleier at være sædvansmæssig Regel i dette Thing, idet man savner det, at han er anbefalet paa den vedtagne Maade. Jeg tror nemlig, at det ikke kan antages som en særlig Ubefaling, at at han staa nævnt som en halvfordrukken Bærtshusholder. Det er da Noget, som ikke kan hæve Manden. Vel anførte det ærede Medlem, at Føll have været straffede for Forseelser og alligevel ere bleve opførte paa Lovforslaget, men det kommer ganske vist an paa Forseelsens Betskaffenhed. Der er Forseelser, som ikke berøre en Mand's Ære, ja Forseelser, som kunne være til hans Forherligelse. Sæt, at en Mand i sin Tid er idømt en meget streng Straf for en politisk Forbrydelse og saa længere Tid efter søger dansk Indfødsret, men Forholdene saa have forandret sig saaledes, at det, han dengang straffedes for, nu betragtes som fortjentligt — saaledes kan Sagen stille sig. Men det skal staa fast, at hverken efter den Erklæring, man har fra Nykjøbing Byraad, eller efter, hvad der iøvrigt er oplyst om Bedkommende i den Erklæring, som er afgiven af en af de 16 paalidelige Mænd, som har udtalt sig rosende om ham, siges der egentlig Andet, end at han maa siges at være halvfordrukken, hvad efter den samme Mand's Erklæring næsten alle Bærtshusholdere, som i nogen Tid have været i denne Bestilling, ere; men det synes dog ikke for Manden at være nogen særlig Ubefaling, som skulde bevirke, at man vilde gjøre Undtagelse fra et tidligere, med megen Fasthed fulgt Princip. Den ærede Ordfører omtalte den forrige Politimester i Nykjøbing paa en temmelig haard Maade, idet han samtidig gik ud fra, at denne med Willie havde træneret Sagen og været tilbøielig til at gaa saa haardt tilværks mod Andrageren som muligt. Jeg skal ganske rolig lade ligge, hvad der er passeret i Fortiden, som kunde formode, at der var Uvillie tilstede mod denne Mand. Det er et Forhold, som er mig aldeles ubekjendt. Jeg skal gjerne erklære, at Sagen ikke er dreven med stor Hurtighed; men paa den anden Side kan jeg ikke se, at der er fremkommet Noget, som paa nogen Maade kunde berettigge til den Undtagelse, at vedkommende Politimester med Willie har villet forhale Sagen; der skal Meget til, at det kan siges, jeg for mit Bedkommende kan ikke finde, at det er saa. — Med Hensyn til den Hensætning, om jeg